

Arrest

nr. 85 172 van 25 juli 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 8 mei 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 april 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat M. VAN WEYENBERGE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VIJVER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 26 maart 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet)

1.2. De aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd op 11 april 2012 onontvankelijk verklaard.

1.3. Verzoekster kreeg op 4 mei 2012 een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13^{quinq}ues).

1.4. De bestreden beslissing is deze van 11 april 2012, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 26.03.2012 bij onze diensten werd ingediend door

*M. I., A. (...) (R.R.(...))
nationaliteit: Nigeria(Bondsrepubl.)
geboren te; (...) op (...)
adres: (...)*

In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Artikel 9ter §3 - 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

De aanvraag bevat noch een identiteitsdocument, noch een bewijselement of bewijselementen die samen genomen de constitutieve elementen van identiteit weergeven zoals voorzien in art 9ter, §2, 1 en 2° lid. Evenmin stelt betrokkene te zijn vrijgesteld van deze verplichting (art. 9ter, §2, 3° lid). Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoekster de schending op van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

2.2. Verzoekster licht haar middel als volgt toe: *“De Dienst Vreemdelingenzaken weigerde de aanvraag oor een machtiging tot verblijf op basis van de medische regularisatie om de volgende redenen: “Artikel 9ter §3 - 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet. De aanvraag bevat noch een identiteitsdocument, noch een bewijselement of bewijselementen die samen genomen de constitutieve elementen van identiteit weergeven zoals voorzien in art 9ter, §2, 1 en 2° lid. Evenmin stelt betrokkene te zijn vrijgesteld van deze verplichting (art. 9ter, §2, 3° lid). Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk.” Dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoekster in haar aanvraag niet aantoonde vrijgesteld te zijn van de verplichting haar identiteit aan te tonen omwille van een lopende asielpprocedure:*

Dat verzoekster in haar aanvraag echter duidelijk aantoonde dat zij wel degelijk een lopende asielpprocedure heeft onder meer door het volgende : ‘verzoekster is op 15 juni 2011 in België aangekomen en heeft vervolgens asiel aangevraagd: Dat verzoekster bovendien wat betreft de ontvankelijkheid van haar aanvraag duidelijk aangaf dat verzoekster nog een asielpprocedure lopende heeft. Dat het daarom duidelijk dient te zijn dat verzoekster wel degelijk onder de vrijstelling valt, temeer daar zij duidelijk aangaf wel degelijk nog een lopende asielpprocedure te hebben op het moment van de aanvraag:

Dat artikel 9ter 2 van de wet van 15 december 1980 waarop de Dienst Vreemdelingenzaken zich baseert duidelijk het volgende stelt: “§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden : 1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene; 2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie; 3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene; 4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene. De vreemdeling kan

eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1° bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°. De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag”.

Dat het hierdoor duidelijk dient te zijn dat de verplichting voor de aanvrager tot een machtiging tot verblijf om zijn identiteit aan te tonen bestaat bij zijn aanvraag. Dat de woorden “bij zijn aanvraag” wel degelijk op geheel §2 betrekking hebben; Dat het laatste lid van §2, welke vrijstelling invoert voor de verplichting voor de verzoeker om zijn identiteit aan te tonen bestaat bij zijn aanvraag.

Asielaanvraag niet definitief werd afgewezen (...) en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken; Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in verzoeksters dossier een negatieve beslissing nam op 21 maart 2012. zoals betekend aan verzoekster op 23 maart: Dat op datum van de indiening van verzoeksters machtiging op basis van artikel 9ter de beroepstermijn nog steeds lopende was: Dat verzoeksters asielaanvraag op het moment van de indiening van de aanvraag 9ter dus nog niet definitief werd afgewezen; Dat verzoekster daarom in ieder geval onder de vrijstelling van artikel 9. §2. Laatste lid valt gezien zij zoals werd aangegeven in het verzoekschrift, een nog lopende asielprocedure had,

Dat verzoekster inderdaad niet in de mogelijkheid verkeerde om op het moment van de aanvraag machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter een identiteitsdocument voor te leggen: Dat verzoekster echter er ondertussen wel in slaagde contact te leggen met Aunty Nkechi om enige identiteitsdocumenten te bemachtigen; Dat verzoekster zo reeds een scan kon bekomen van haar Nigeriaanse National Identity Card; Dat het origineel van deze kaart, evenals verzoeksters geboortecertificaat zeer recentelijk opgestuurd werden vanuit Nigeria; Dat verzoekster deze documenten nog steeds niet mocht ontvangen. maar er nog steeds op wacht: Dat verzoekster de scan van haar National Identity Card toevoegt (stuk 2):

Dat de dienst Vreemdelingenzaken bijgevolg niet afdoende motiveert waarom verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf te krijgen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 geweigerd werd en dit in het licht van de in artikel 9ter §2 bepaalde voorwaarden en vrijstelling; Dat de Dienst Vreemdelingenzaken art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt; Dat verzoeker om die redenen en nog eventuele andere te ontwikkelen in de loop van de procedure. verzoekt dat het beroep zou worden aanvaard en dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken zou worden vernietigd en bovendien de uitvoering van de beslissing zou geschorst worden. In bijlage wordt kopie van de bestreden beslissing overgemaakt.”

2.3. De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Verzoekster is de mening toegedaan dat op het moment dat zij een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, haar asielprocedure nog hangende was omdat op datum van de indiening van haar aanvraag de beroepstermijn tegen de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nog liep. Voorts stelt ze dat ze een scan van haar 'National Identity Card' toevoegt bij haar verzoekschrift.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoekster op 17 juni 2011 een asielaanvraag indiende bij de Belgische autoriteiten. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nam op 7 februari 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen die beslissing stelde verzoekster op 20 februari 2012 een beroep in bij deze Raad. Dit beroep werd verworpen door de Raad op 21 maart 2012 bij arrest nummer 77.717. Verzoekster diende vervolgens op 26 maart 2012 de aanvraag in om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet die heeft geleid tot de thans bestreden.

2.6. Derhalve blijkt uit het administratieve dossier dat verzoeksters asielprocedure definitief werd afgewezen met het arrest van de Raad van 21 maart 2012. In het administratieve dossier, noch in verzoeksters inleidend verzoekschrift bevindt er zich immers enig stuk dat er op wijst dat verzoekster een toelaatbaar cassatieberoep zou hebben ingediend op het moment dat ze haar machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indiende. Verzoekster betwist dit overigens niet als dusdanig. Verzoeksters asielprocedure is definitief afgelopen op 21 maart 2012, gelet op de vaststelling dat de afwezigheid van hoger beroep hiertegen een rechtsfeit uitmaakt.

2.7. Verzoekster diende op 26 maart 2012, nadat haar asielprocedure beëindigd werd, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het loutere feit dat verzoekster zelf stelt in haar aanvraag dat haar asielprocedure volgens haar nog hangende was, doet geen afbreuk aan het feit dat dit in werkelijkheid niet zo was, gelet op het arrest van deze Raad van 21 maart 2012 dat niet gevolgd werd door een toelaatbaar cassatieberoep bij de Raad van State.

2.8 Verzoekster maakt met haar betoog niet aannemelijk dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet noch de motiveringsplicht geschonden werd.

2.9. In de motivering van de bestreden beslissing wordt duidelijk gesteld dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarde van het voorleggen van een identiteitsdocument. Het bestuur verwijst tevens naar de toepasselijke wettelijke bepaling, met name artikel 9ter §3, 2 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

*“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :
(...) 2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoon op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;”*

2.10. Verzoekster laat tevens na in haar aanvraag uiteen te zetten waaruit zou blijken dat zij zou worden vrijgesteld van de plicht tot het voorleggen van een identiteitsbewijs in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

2.11. De Raad merkt nog op dat met het pas bij het inleidend verzoekschrift bijgebrachte stuk betreffende de ‘National Identity Card’, geen rekening kan worden gehouden. Het bestuur had immers geen kennis van dit stuk ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing. Zodoende kan aan het bestuur dan ook niet verweten worden geen rekening gehouden te hebben met een stuk dat hun niet ter kennis werd gebracht.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig juli tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MILOJKOWIC